

а к а д е м і ч н а ПАНОРАМА

Інформаційне видання Національного університету «Києво-Могилянська академія» Травень 2005

Кожному могилянцеві знайоме і дороге прізвище родини Даниленків – давніх і надійних друзів та партнерів університету, родини з особливою Місією на Україні. Наш спецвипуск виходить із нагоди ювілею Наталі Даниленко.

Жваве зацікавлення родини Даниленків подіями в Україні, змінами в політичному та економічному житті молодой незалежної держави знайшли відображення не тільки у спостереженнях за подіями і матеріалами у ЗМІ, спілкуванні з родичами і знайомими, а й у реальних справах, які іні-

ціювали й реалізували Даниленки в Україні. Серед таких справ були і проекти, пов'язані з Києво-Могилянською академією. Від початку проголошення ідеї відродження Києво-Могилянської академії п.Наталя та п.Іван уважно сліdkували за процесом становлення і розвитку нашого університету, стали друзями та партнерами.

Наші надійні друзі та партнери

Ініціативна і дуже енергійна пані Наталя – активістка світового жіночого руху, вона докладає зусиль до розвитку жіночого руху в Україні, сприяє поширенню тут позитивного досвіду діяльності міжнародних жіночих організацій. Дуже спокійний і виважений у своїх судженнях пан Іван уважно сліdkує за розвитком української політики та економіки, аналізує й прогнозує наслідки тих чи інших подій. Такі різні за темпераментами, вони єдині в своїй вірі та оптимізмі щодо майбутнього України, вони розуміють проблеми молодой держави і потребу довшого часу для радикальних і позитивних змін.

Із 1999 року Даниленки щорічно приїждять до України. Їхній приїзд завжди очікуваний в Академії, адже це своєрідний період звірки поглядів на розвиток і Університету і держави: внутрішньоукраїнського і зовнішньоукраїнського – з того боку океану.

І це не просто слова. Наталя Даниленко активно вивчає історію України, завдяки її зусиллям у світ вийшли книжки, які є результатом історико-культурологічних досліджень, молоді

покоління українців має можливість більше дізнатись про традиції, життя і діяльність багатьох відомих і невідомих досі дочок українського народу. Пан Іван підтримує ініціативи пані Наталі, з його участю більшість їх реалізовано.

Одним із таких великих культурологічних проєктів був конкурс 1996–1997 років на портрет фундаторки Києво-Могилянської академії – Галшки Гулевичівни. Оголошений на всю Україну, конкурс зібрав 30 учасників, викликав зацікавлення не тільки серед студентів Могилянки, а й серед відомих українських митців-художників. Для реалізації проєкту учасники мали вивчити історію українського народу XVII століття, оволодіти знаннями про побут і заняття тогочасних багатих міщан, віднайти якнайбільше інформації про знатну київську шляхтянку Галшку Гулевичівну. За результатами конкурсу три найкращі роботи залишилися в Києво-Могилянській академії і поповнили фонди Галереї мистецтв НаУКМА.

Інша ідея, а скоріше найперша і найголовніша в житті, – ідея формування потужного жіночого руху в Україні, його реального впливу на розвиток суспільства не полишає пані Наталю й сьогодні. У 1998 році родина Даниленків прийняла рішення про створення окремого Інформаційного центру українських жіночих організацій, який би не тільки акумулював інформацію про діяльність жіночих організацій України, а й поширював найцікавіший досвід міжнародного жіночого руху.

Принципово важливим було рішення про розташування такого центру в навчальному закладі, де зосереджено потужний молодий потенціал, майбутні лідери держави і суспільства.

Продовження на 2 стор.

У нашому випуску

Портрет з уяви Галшки Гулевичівни, або Ще один крок до матріархату?

стор. 3

Під знаком божої благодаті. Людина шляхетної вдачі

стор. 8

Презентація книги “Українки в історії” (Зліва направо) Ніна Матвієнко, Наталя Даниленко, Катерина Ющенко, Марта Хом'як-Богачевська.

стор. 7

Вибір випав на Києво-Могилянську академію, адже ми вже зазначали, що родина Даниленків уважно стежить за розвитком університету і поділяє його місію й цілі.

Рік пішов на визначення приміщення, планування і здійснення ремонтних робіт, замовлення та виготовлення

стимулювання науково-прикладних досліджень серед студентської молоді, видають книжки. Одними з перших родина Даниленків стала благодійниками енциклопедичного видання «Києво-Могилянська академія в іменах. XVII—XVIII ст.». За ініціативи Даниленків було започатковано фонд «благодійних обідів» для

Наші надійні друзі та партнери

малозабезпечених студентів академії.

меблів. 2 вересня 1999 року Центр було презентовано українській громадськості.

Другою принциповою умовою діяльності такого центру була умова найактивнішого використання приміщення, щоб якнайбільше людей могли відвідувати його і дізнаватись про роль українських жінок з усього світу в історії й сучасних подіях.

Ця умова витримана. Кімната, в якій розташовано центр (4 корпус НаУКМА, 409 ауд.), є не тільки місцем збору інформації про діяльність жіночих організацій, а й діючою навчальною аудиторією Академії, в якій постійно відбуваються лекції Могилянської школи журналістики і Києво-Могилянської бізнес-школи, проводить свої семінари і конференції Лабораторія наукового перекладу НаУКМА, відбуваються збори представників студентських організацій університету, працюють робочі групи щодо визначення стратегії розвитку НаУКМА тощо.

Бібліотека Центру систематично поповнюється новими виданнями і матеріалами, періодикою, з'являються нові порт-рети українок – активних учасниць жіночого руху. Всі студенти і викладачі Києво-Могилянської академії мають можливість брати участь у роботі Центру, користуватись його бібліотекою.

Наталя та Іван Даниленки — активні учасники розвитку Києво-Могилянської академії. Вони оголошують конкурси і наукові дискусії з метою

який на сьогодні має можливість надавати допомогу 28 студентам, а за три останні роки допомогу отримали 110 осіб. Пані Наталя та пан Іван проводять активну волонтерську роботу з пошуку коштів для реалізації проектів розвитку Києво-Могилянської академії серед української діаспори Америки.

Перебуваючи в Україні протягом 4–6 тижнів на рік пані Наталя і пан Іван є незмінними учасниками всіх важливих суспільних і культурних подій, які відбуваються в цей час не тільки в Києві, а й по всій Україні. Така енергія й бажання бути корисними своїй країні повсякчасно викликає повагу і захоплення. За роки знайомства родина Даниленків стала рідною для багатьох студентів і викладачів Могилянки, так само як і для багатьох інших українців.

Бажаємо Вам, дорогі пані Наталя і пане Іване, здоров'я і довголіття, енергії і наснаги, оптимізму і сил для реалізації всіх Ваших задумів і проектів.

Многая літа!

Наталя Шумкова,
віце-президент із розвитку НаУКМА

На світлинах:
Наталя Шумкова, Наталя Даниленко
та Надія Бугай;
(праворуч) Іван Даниленко зі
студентами НаУКМА

Спробувати написати про пані Наталю Даниленко виявилось непростим. Ми знайомі вже майже п'ять років, і весь цей час ця людина не перестає дивувати, а іноді і вражати. Я спробувала для себе визначити найхарактернішу рису пані Наталі. ... Енергійність? Чи, як колись говорили: «активна життєва позиція»? Можливо, але це геть не визначає її особистість. Це — тільки штрих. Патріотизм та відданість справі відродження України? Так! Це є, але не на рівні барабаних гасел і вимахувань прапорами, а у вигляді повсякденної роботи з людьми, з історичними джерелами, з державними і недержавними установами.

Проект «Благодійних обідів», започаткований сім'єю Даниленків та Лідією Кий не тільки дає змогу молодим людям підтримати свої сили на шляху отримання знань, цей проект вчить головному: «передай добро по колу», бо ми всі залежні один від одного. Студенти, які C:\Documents and Settings\Administrator\Desktop\Ivan.JPG мали змогу зустрітись і поспілкуватись з пані Наталею говорили про те, що завдяки її бажанню змінити світ на краще і вмінню не коритись складним обставинам, вони зрозуміли, що не треба скиглити і жалітись, треба вірити в добро і творити його самому і тоді світ обов'язково буде мінятися і разом із ним мінятимемося і ми...

Так яка ж головна риса пані Наталі? Можливо, жіночність? Ця гарна, вродлива жінка займається історією жіноцтва і своїм життям дає приклад як можна і треба вибудовувати свою особистість і не забувати унікальність свого призначення — бути жінкою. Думаю, що саме це є підставою для уваги чоловіків до пані Наталі, і головне, саме це дає змогу їй бути такою гармонійною парою з паном Іваном Даниленком, бо він підтримує її, оберігає, є найближчим другом і однодумцем.

Так яка ж риса все-таки є визначальною для пані Наталі? Нareshtі, здається, вималювалася відповідь: почуття власної гідності. І від цього і увага, і повага до інших, бажання зробити щось для свого народу і своєї країни, допомога іншим знайти свій шлях і не впадати у відчай.

Я дуже рада тому, що наші студенти мають змогу бути знайомими з такими особистостями як пані Наталя і пан Іван. Можливо, зараз вони ще не усвідомлюють, що такі люди підсвідомо впливають на наше ставлення до світу і самого себе.

Дорога пані Наталю! Щиро вітаю Вас із ювілеєм. Хай береже Вас Господь і пан Іван, хай могутніми паростками проростають започатковані Вами справи!

Олена Третьякова,
декан із роботи зі студентами
Національного університету «Києво-Могилянська академія».

Вибір випав на Києво-Могилянську академію, адже ми вже зазначали, що родина Даниленків уважно стежить за розвитком університету і поділяє його місію й цілі.

Рік пішов на визначення приміщення, планування і здійснення ремонтних робіт, замовлення та виготовлення

стимулювання науково-прикладних досліджень серед студентської молоді, видають книжки. Одними з перших родина Даниленків стала благодійниками енциклопедичного видання «Києво-Могилянська академія в іменах. XVII—XVIII ст.». За ініціативи Даниленків було започатковано фонд «благодійних обідів» для

Наші надійні друзі та партнери

малозабезпечених студентів академії,

меблів. 2 вересня 1999 року Центр було презентовано українській громадськості.

Другою принциповою умовою діяльності такого центру була умова найактивнішого використання приміщення, щоб якнайбільше людей могли відвідувати його і дізнаватись про роль українських жінок з усього світу в історії й сучасних подіях.

Ця умова витримана. Кімната, в якій розташовано центр (4 корпус НаУКМА, 409 ауд.), є не тільки місцем збору інформації про діяльність жіночих організацій, а й діючою навчальною аудиторією Академії, в якій постійно відбуваються лекції Могилянської школи журналістики і Києво-Могилянської бізнес-школи, проводить свої семінари і конференції Лабораторія наукового перекладу НаУКМА, відбуваються збори представників студентських організацій університету, працюють робочі групи щодо визначення стратегії розвитку НаУКМА тощо.

Бібліотека Центру систематично поповнюється новими виданнями і матеріалами, періодикою, з'являються нові порт-рети українок — активних учасниць жіночого руху. Всі студенти і викладачі Києво-Могилянської академії мають можливість брати участь у роботі Центру, користуватись його бібліотекою.

Наталя та Іван Даниленки — активні учасники розвитку Києво-Могилянської академії. Вони оголошують конкурси і наукові дискусії з метою

який на сьогодні має можливість надавати допомогу 28 студентам, а за три останні роки допомогу отримали 110 осіб. Пані Наталя та пан Іван проводять активну волонтерську роботу з пошуку коштів для реалізації проектів розвитку Києво-Могилянської академії серед української діаспори Америки.

Перебуваючи в Україні протягом 4–6 тижнів на рік пані Наталя і пан Іван є незмінними учасниками всіх важливих суспільних і культурних подій, які відбуваються в цей час не тільки в Києві, а й по всій Україні. Така енергія й бажання бути корисними своїй країні повсякчасно викликає повагу і захоплення. За роки знайомства родина Даниленків стала рідною для багатьох студентів і викладачів Могилянки, так само як і для багатьох інших українців.

Бажасмо Вам, дорогі пані Наталя і пане Іване, здоров'я і довголіття, енергії і наснаги, оптимізму і сил для реалізації всіх Ваших задумів і проектів.

Многая літа!

Наталя Шумкова,
віце-президент із розвитку НаУКМА

На світлинах:
Наталя Шумкова, Наталя Даниленко
та Надія Бугай;
(праворуч) Іван Даниленко зі
студентами НаУКМА

Спробувати написати про пані Наталю Даниленко виявилось непростим. Ми знайомі вже майже п'ять років, і весь цей час ця людина не перестає дивувати, а іноді і вражати. Я спробувала для себе визначити найхарактернішу рису пані Наталі. ... Енергійність? Чи, як колись говорили: «активна життєва позиція»? Можливо, але це геть не визначає її особистість. Це — тільки штрих. Патріотизм та відданість справі відродження України? Так! Це є, але не на рівні барабаних гасел і вимахувань прапорами, а у вигляді повсякденної роботи з людьми, з історичними джерелами, з державними і недержавними установами.

Проект «Благодійних обідів», започаткований сім'єю Даниленків та Лідією Кий не тільки дає змогу молодим людям підтримати свої сили на шляху отримання знань, цей проект вчить головному: «передай добро по колу», бо ми всі залежні один від одного. Студенти, які C:\Documents and Settings\Administrator\Desktop\Ivan.JPG мали змогу зустрітись і поспілкуватись з пані Наталею говорили про те, що завдяки її бажанню змінити світ на краще і вмінню не коритись складним обставинам, вони зрозуміли, що не треба скиглити і жалітись, треба вірити в добро і творити його самому і тоді світ обов'язково буде мінятися і разом із ним мінятимемося і ми...

Так яка ж головна риса пані Наталі? Можливо, жіночність? Ця гарна, вродлива жінка займається історією жіноцтва і своїм життям дає приклад як можна і треба вибудовувати свою особистість і не забувати унікальність свого призначення — бути жінкою. Думаю, що саме це є підставою для уваги чоловіків до пані Наталі, і головне, саме це дає змогу їй бути такою гармонійною парою з паном Іваном Даниленком, бо він підтримує її, оберігає, є найближчим другом і одностудентом.

Так яка ж риса все-таки є визначальною для пані Наталі? Нарешті, здається, вималювалася відповідь: почуття власної гідності. І від цього і увага, і повага до інших, бажання зробити щось для свого народу і своєї країни, допомога іншим знайти свій шлях і не впадати у відчай.

Я дуже рада тому, що наші студенти мають змогу бути знайомими з такими особистостями як пані Наталя і пан Іван. Можливо, зараз вони ще не усвідомлюють, що такі люди підсвідомо впливають на наше ставлення до світу і самого себе.

Дорога пані Наталю! Широ вітаю Вас із ювілеєм. Хай береже Вас Господь і пан Іван, хай могутніми паростками проростають започатковані Вами справи!

Олена Третьякова,
декан із роботи зі студентами
Національного університету «Києво-Могилянська академія».

Здавалося б, геть парадоксальна ідея: створити уявний портрет жінки, яка жила в ХУІ–ХУІІ століттях і по смерті якої не залишилися жодного графічного чи малярського зображення, окрім захоплених свідчень її сучасників про те, що була вона розумною й вродливою. І чи прийшла б подібна ідея нам, засмиканим повсякденними турботами? Та й марно казати, що збоку бачиться краще.

От і Наталя Даниленко з Філадельфії (США), відвідавши Національний університет «Києво-Могилянська академія», побувши в Конгрегаційній залі, була вражена тим, що там з-поміж

не візуально – духовний образ нашої великої подвижниці. Тож у «Книзі відгуків» – розмаїття думок і вражень – від того, що «а ля Рембрандт теж непогано» і до того, що «прикро, бо лише робота Бруса дає узагальнений абстрагований образ». А тим часом портрети справді вражали здатністю митців зануритися в атмосферу далекої епохи, передати високу духовність, що її несе образ цієї неординарної жінки.

І навіть запис у книзі: «До сьогодні мала свій образ Галшки. Після перегляду виставки я його загубила», – свідчить лише про розмаїття уявлень,

шаються жінкою славетною, – читаю в «Книзі відгуків». – Можливо, це перший крок до матріархату?! Зовсім не завадило б спробувати».

Якщо це справді так, то пані Наталя Даниленко разом із чоловіком Іваном Даниленком вирішили зробити й другий крок: вони постановили надати дворічну стипендію для студентки НаУКМА, яка б дослідила життєпис українських жінок-меценатів, зокрема Катерини Скаржинської та Єлизавети Милорадович, – аби «піднести амбіцію і можливості жінок, які в Україні є дуже здібними», – так висловилася гостя з Філадельфії.

Замість післяслова:

А доки в залі йшла оперна вистава, біля полотен стояв у розмислах президент НаУКМА В.Брюховецький,

Портрет з уяви Галшки Гулевичівни, або Ще один крок до матріархату?

портретів чоловіків, фундаторів одного з найдавніших у Східній Європі вищого навчального закладу – Академії, немає портрета гідної жінки – Галшки (Єлизавети) Гулевичівни, яка 15 жовтня 1615 року у присутності багатьох почесних свідків урочисто вписала до «київських «міських книг» свій «фундуш» – дарчу, за якою їй спадкова земля в Києві, на Подолі, передавалась у власність Київського братства для створення освітнього закладу, де виховувалися б діти з високим почуттям національної гідності.

І серце пані Наталі, багаторічної діячки українського жіночого руху, заступниці голови Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, вражене таким дискримінаційним моментом, загорілося бажанням ту несправедливість усунути, запозичити таку мистецьку прогалину бодай уявним портретом.

Так зародилася ініціатива та пропозиція подружжя Наталі та Івана Даниленків щодо забезпечення фондів для оголошення Національним університетом «Києво-Могилянська академія» конкурсу на створення живописного портрета Галшки Гулевичівни «Образ жінки – образ нації», умови якого були оголошені минулої осені. Ним передбачалося три премії, причому твір, що здобуде першу премію, передається у власність КМА, другу – до Острозької академії, третю – ініціаторам та спонсорам конкурсу.

Конкурс перевершив усі сподівання. З 6 по 13 травня у виставковій залі з полотнами майже тридцяти малярів приходили відвідувачі з усього міста – та й не тільки кияни. Милувалися жінкою, зображеною на портретах, дискутували, роздумували, наскільки близьким є уявне зображення до «оригіналу». Відгуки найрізноманітніші, бо одним припала до душі одна стильова манера й техніка, інші те відкидали й відстоювали те, що, на їхню думку, найкраще відтворює – хай

здатність різних митців побачити одне й те ж явище, одну людину по-своєму. Чи не в цьому незнищеність мистецтва?

І от 4 травня у присутності багатьох митців і людей, зацікавлених такою подією, авторитетне журі під головуванням Зої Хижняк оголосило підсумки конкурсу. Перше місце виборолла Мирослава Пшенична (Перевальська), друге – Левко Воєдило, третє – Наталя Задорожна. Окрім того, НаУКМА та СФУЖО встановили ще дві спеціальні премії, які присуджено Левкові Вітковському та студентці першого курсу департаменту комп'ютерних наук Академії Тетяні Мануйленко. Інші учасники конкурсу, з-поміж яких Феодосій Гуменюк, Віктор Брикулець (Миргород), Тетяна Галькун (Луцьк), Віра Ренка, Федір Глушук, Ольга Антоненко, Марина Соценко, Олена Карпіна, Галина Воробйова, Еллен Орро (Київ) та інші, нагороджені Дипломами НаУКМА.

На урочистому врученні премій виступили президент НаУКМА В'ячеслав Брюховецький, Наталя та Іван Даниленки, а також Зоя Хижняк та Олена Замостян, які доклали чимало зусиль до організації цього конкурсу.

«Приємно, що в Україні так пи-

радісний і засмучений водночас. Радісний від того, що ця ідея, народжена, власне, з нічого, переросла в таку значну мистецьку подію, сколихнувши культурну громадськість. А опечалений тим, що ці роботи, які створюють збірний образ славетної жінки (бо кожний митець, власне, додав щось своє до цього уявного образу), будуть розпорошені (виставлені на аукціони, забрані по майстернях). А добре було б експонувати їх отак сукупно в майбутньому музеї (який створюється зусиллями ентузіастів) Галшки Гулевичівни. Не з нашим щастям, як то кажуть, точніше, не з нашими фінансовими можливостями...

І чи вдасться зібрати бодай ще раз усі ці портрети в одній залі?! Тож тішимося принаймні тим, що були свідками такого небуденного мистецького свята, яке хтозна чи й повториться?..

Людмила Тарнашинська
«Літературна Україна»
25.09.1997р.

На світліні:
Надія Бугай та Наталя Даниленко

Наталія Даниленко народилася 2 червня 1925 року в с. Бужанах на Волині. Її дідусь по материнській лінії був лікарем на Полтавщині. Коли Наталія була дитиною, родина переїхала до Львова. Там Наталія отримала середню освіту. Під час Другої світової війни Наталія допомагала дідусю, коли він оперував вояків УПА: підтримувала поранених, тримала їх, коли ті без обезболювання переносили складні болючі операції. Ліків не вистачало на всіх, і в якийсь момент вони зовсім закінчилися. Доводилося переносити

Через матеріальні нестатки Наталія залишила навчання в університеті, матір, бабусю, Лесю, яку допомагала мамі виховувати, доглядати (бо різниця між ними була близько 16 років) та поїхала на заробітки до Канади на фабрику, щоб заробити гроші на утримання своїх рідних. Англійську мову вивчила в процесі роботи. У Канаді згодом отримала дозвіл на роботу в Філадельфії (США), куди й перевезла з Німеччини своїх рідних.

В Америці Наталія додатково вивчала хімію в Темпл-університеті в Філадельфії, а після навчання працювала

Наталія Даниленко вступила до Союзу Українок Америки, працювала на різних ланках жіночої громадської діяльності, аж до посади заступника голови Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО).

Наталія та Іван Даниленки щороку бувають в Україні. Наталія Даниленко організувала допомогу Союзу Українок Америки на переобладнання експозиції і ремонт Музею Лесі Українки в Ялті. Таким же чином вона організувала стилендії для кращих учнів школи, що носить ім'я Софії Русової в с. Олешні на Чернігівщині.

Наталія Даниленко – українська патріотка, меценатка

Дорога, шановна пані Наталю! Бажаю Вам здоров'я, благополуччя, добра й достатку, всіляких успіхів і здобутків у громадській роботі та невпинному творчому житті. Нехай Ваш дім буде теплим і затишним, а супутниками в житті будуть вірні друзі.

З повагою й любов'ю

Надія Бугай, директор Інформаційного центру українських жіночих організацій України і діаспори

нестерпний біль душі, коли на очах вмирали молоді хлопці через брак елементарних протизапальних ліків, бинтів, вати тощо.

Якось дідусь отримав посылку, точніше кілька коробок, з Америки, які чудом були переправлені через німецькі кордони до Львова, а звідти до дідуся. У них було все потрібне для врятування легко поранених, ліки, інструменти. Зібрали й відправили ці коробки з медикаментами для поранених в Україні українські діаспорні жіночі організації в Америці. Наталія закарбувала на все життя слова дідуся: щоб не забула тих, хто надав цю допомогу, і колись віддячила їм.

Якось 1943 року німецький посланець наказав дідусеві з'явитися в гестапо. Більше дідуся Наталії ніхто вже не бачив. Люди казали, що начебто на нього хтось доніс, що він оперує поранених українських вояків. Мати з бабусею та двома дітьми, Наталею та її маленькою сестричкою Лесею, відразу ж переїхала в інше місто, в якому був німецький табір військовополонених, а в таборі був близький родич сім'ї Наталіної матери.

Після закінчення Другої світової війни родина перебувала в Німеччині, в м. Ерлангені. Наталія вчилася в університеті на хімічному факультеті: була стипендіаткою КоДУСу, головою якого був Зенон Кузеля. За навчання Наталії в цьому університеті платив фонд університету ім. Т. Г. Шевченка. На час навчання в Німеччині вона знала українську, російську, польську, німецьку мови. У Німеччині стала пластункою (учасницею) молодіжної ОУН.

спочатку в «Унівак» у технологічному процесі виготовлення електромагнітної поверхні для комп'ютерів. Пізніше – у фармацевтично-дослідній індустрії.

Наталія вийшла заміж, її чоловіком став Іван Даниленко родом із Полтавщини, з-під Хоролу. Із цього ж полтавського містечка походив і дідусь Наталії. У США Іван Даниленко отримав університетську освіту не без допомоги Наталії. Щоб утримувати родину, довелося кілька років працювати на двох роботах: удень – за фахом, а ввечері прибирати бюро до пізньої ночі, а вранці знову на роботу.

Після тих років надзвичайних фізичних перевантажень Наталія втратила нормальний сон. І все-таки цьому крайньому перевантаженню прийшов кінець. Чоловік успішно закінчив навчання, став інженером. Подружжя купило будиночок у м. Сомердейл (штат Нью-Джерсі, США), де мешкають до сьогодні.

Відійшли бабуся, мати до інших світів. Сестра Леся піросла, отримала освіту, вийшла заміж. Наталія Даниленко ставилася до Лесі як до своєї дитини, бо виховувала її, утримувала, сплачувала за навчання. За тих умов матеріальної скрути й думки не допускала мати своїх власних дітей.

Із глибин пам'яті спливала згадка чи обіцянка, яку давала своєму дідусеві, віддячити тим українським жіночим організаціям, які в скрутні не тільки для України часи складали цент до цента, щоб допомогти українським воякам, нехитрим, але таким рятівним для сотень українських молодих хлопців скарбом медикаментів. 1965 року

У 1990 році Наталія та Іван Даниленки видали своїм коштом поезії «Сувій полотна» Ірини Сенік – жінки-політ'язня, яка 34 роки життя провела в Гулагу, (Нью-Йорк, 1990 р.).

Наталія Даниленко самостійно почала готувати наукову працю з питань історії та культури України, яку назвала «Український жіночий одяг», працювала над нею п'ять років. 1992 року організувала й спонсорувала її видання (Торонто-Філадельфія, 1992 р.).

В Україні з ініціативи та фінансової підтримки Наталії Даниленко було здійснено проект вивчення етнічних українських земель, що тепер перебувають у складі Польщі. 1997 року коштом родини Даниленків видано історико-етнографічну монографію «Холмщина і Підляшшя» (Київ, 1997 р.).

У 1998 році Наталія Даниленко та професор Національного університету Києво-Могилянська Академія Зоя Хижняк, перебуваючи в Торонто (Канада) на річних нарадах СФУЖО, по дорозі зупинилися в малому містечку Сенек Фоло в штаті Нью-Йорк, звідки у 1848 році почався американський жіночий рух. Започаткували американський жіночий рух жінки-пуританки, які домагалися людських прав, у першу чергу, можливості голосувати й бути вибраними до державних структур. Сьогодні тут, у Сенек Фоло, в імпрозантних будинках міститься бібліотека та інформаційний центр «Зала слави». Бібліотека присвячена виданням жіночого світового руху; в інформаційному центрі зберігаються відомості про американські жіночі організації, славних американок, причетних до розбудови держави: науковців, письменниць, поетес, громадських діячок тощо. Наталія Даниленко та Зоя Хижняк захопилися ідеєю започаткувати щось подібне в Києві, обрали для цього Києво-Могилянську академію.

Так виникла ідея створення Інформаційного центру українських жіночих організацій (ІЦУЖО) України і діаспори. З 1998 по 1999 рік велися переговори з НаУКМА, Національною радою жінок України про відкриття в академії ІЦУЖО, який би накопичував інформацію про всі українські жіночі організації в Україні і діаспорі, був місцем проведення спільних заходів Національної ради жінок України та Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, акумулював

усю інформацію про їхню діяльність. Академія виділила кімнату, яку коштом родини Наталії та Івана Даниленків було відремонтовано й облаштовано (столи, стільці, книжкові шафи, портретна галерея видатних жінок України, чималий бібліотечний фонд про український жіночий рух у світі). З 1999 року ІЦУЖО плідно працює в НаУКМА (корпус 4, ауд. 409) під патронатом Наталії Даниленко.

Наталія Даниленко ініціювала й спонсорувала конкурс митців на кращий портрет ініціаторки заснування навчального закладу НаУКМА – Галшки Гулевичівни.

За фінансової підтримки родини Даниленків через фундацію ім. Івана Багряного в пам'ять про батьків Івана Даниленка – Єфимію та Василя, які пережили розкуркулення, арешти й суди, вийшла ґрунтовна праця Сергія Білоконого «Масовий терор як засіб державного управління в СРСР» (Київ, 1999 р.). Ця праця видавалася також у пам'ять загиблих від голодомору 1932–1933 років.

Крім того, Наталія та Іван Даниленки є фундаторами щорічних кількох стипендій та обідів (полуденків) для 25 студентів (сиріт, інвалідів) НаУКМА.

У 2001 році Наталія та Іван Даниленки стали ініціаторами та спонсорами конкурсів у НаУКМА та Острозькій Академії на кращу студентську роботу з питань майбутнього в Україні.

У 1999 році Наталія Даниленко стала однією з перших ініціаторів створення Національної Ради Жінок України, яка

з 2004 року охоплює 22 жіночі організації України.

За фінансової підтримки Наталії та Івана Даниленків побачив світ навчальний посібник для студентів В.Борисенко «Традиції та життєдіяльність етносу» (Київ, 2000 р.).

З ініціативи Наталії Даниленко в Україні було проведено дві міжнародні конференції: «Український жіночий рух і процеси державотворення» (Київ, 2000 р.); «Духовна культура українців на етнічних західних землях упродовж віків» (Луцьк, 2001 р.).

Матеріали цих конференцій були видані коштом подружжя Даниленків у наукових збірниках: «Етнічна історія народів Європи» (К., 2000, №7; 2001, №11; 2003 №15). У збірнику №15 стараннями родини Даниленків опубліковано наукові матеріали, зібрані вченими на початку ХХ століття.

Родина Даниленків спонсорувала також видання праці Л.Тарнашинської «Художня галактика Валерія Шевчука» (Київ, 2001 р.). У 2004 році Наталія Даниленко за сприяння фінансової групи СФУЖО направила 250 пляшечок із вітамінами для Київської школи-інтернату №19 для дітей, хворих на сколіоз.

Наталія та Іван Даниленки надають фінансову допомогу українським студентам, які навчаються в США. Вінцем меценатської діяльності подружжя Даниленків стала книга про видатних українок, гордих своїм іменем від діда-прадіда, про сильних духом талановитих доньок України – «Українки в історії», видана в Києві в 2004 році за редакцією В. Борисенко. На презентації за участю інтелігенції, що пройшла 9 березня 2005 року у приміщенні виставкового комплексу «Експоцентр України», присутні почули від Наталії Даниленко: «Мрія останніх чотирьох років мого життя збулася, але ще так багато хочеться зробити».

У день 80-річчя від дня народження Наталії Даниленко хочеться низько їй вклонитися. Кожен із нас самостійно вирішує як і чим жити. Короткий нарис про Наталію Даниленко показав деякі моменти жіночої долі та мету її життя. Діяльність Наталії Даниленко – надзвичайно цінна для українців і є прикладом для кожного з нас.

Надія Бугай,

директор Інформаційного центру українських жіночих організацій України і діаспори.

На світлинці: Надія Бугай

Дорога, шановна пані Наталію!

Щиро й сердечно вітаю Вас з ювілейним днем народження. Ви несете людям світло й добро, вмісте прийти на допомогу та розділити радість іншого. Ви патріотка України, людина віддана справі та ідеалам, про це говорить безліч корисних, розумних, добрих Ваших справ задля повернення історичної пам'яті про жінок-українок, зміцнення та розвиток жіночого руху як у нашій державі, так і в Світовій Федерації Українських Жіночих Організацій.

Ви маєте такі чудові якості, як врода, прекрасні виховання та освіту, працелюбство та пунктуальність, творчість і вміння досягати поставленої мети.

Я горда з того, що знаю Вас, маю насолоду разом працювати та спілкуватися з Вами.

Від усього серця бажаю міцного здоров'я, наснаги та справдження Ваших мрій і планів.

З повагою, вдячністю та пошаною

Ваша Ірина Голубєва,
голова Національної Ради Жінок України

Шановна пані Наталію!

Учні Київської школи-інтернату №19 для дітей, хворих на сколіоз, раді щиро привітати Вас із 80-річчям від дня народження й побажати міцного здоров'я, щастя, успіхів у всіх Ваших починаннях на благо України.

Так склалася доля, що Ви, українка, живете в далекій Америці, але душою завжди тут, на рідній землі, готові завжди, у разі потреби, допомагати своїм землякам. Тому не дивно, що Ви приїжджали і до нашого інтернату познайомитися, як ми живемо, лікуємося, відпочиваємо. Турботливо оглядали класні кімнати, лікувальні кабінети, їдальню. Знайшли час поспілкуватися з багатьма дітьми, почути, чим ми живемо, що нас хвилює. Для кожного з нас Ви знайшли добре материнське слово й ласкаву усмішку.

Ви подарували школі свою книгу «Український народний одяг», яку використовують учителі на уроках. Потім ми всі сфотографувалися на згадку. Але наші зв'язки на цьому не припинилися. Ви стали членом Піклувальної ради школи, а через деякий час надіслали нам 250 пляшечок вітамінів, за що ми щиро вдячні.

З великою теплотою ми згадуємо зустрічі з Вами, бо знаємо, що наші зв'язки не перервуться. Ще раз вітаємо Вас з ювілеєм.

З любов'ю та пошаною
учні Київської школи-інтернату
№19

Гортаючи книжку Марти Хом'як-Богачевської про український жіночий рух «Дума України – жіночого роду», звернула увагу на такі-от рядки: «Жодні жінки будь-якої національності не зберігають документальних даних про свою працю. Звичайно, жінки також не охоче пишуть спомин про себе і свою активність у будь-яких організаціях. На відміну від чоловіків, які радо говорять від імені людства, жінки не надають великої ваги своїй праці».

Так, справедливе спостереження. Певно, то вже закладено в самій жіночій ментальності: робити свою справу сумлінно, негласливо, без будь-якої риторики й самореклами. От

жіночих товариств у Нью-Йорку з метою створення самостійної крайової жіночої організації. Можна було б сказати так: ми почали з любові до України; бо Україна для нас – це все.

Велику роль у консолідації жінок і заохоченні їх до громадської роботи відіграли сенаторка польського сейму, редакторка журналу «Жіноча доля» Олена Кисілевська, котра прибула до США з Галичини 1929 року.

Помітною віхою в жіночому русі став перший український жіночий конгрес 1932 року в Нью-Йорку, в якому взяли участь представниці як Америки, так і Канади, резолюції конвенції, прийнятої цим форумом, визначили обсяг діяння, цілі й зав-

як Софія Русова, Олена Кисілевська, Мілена Рудницька, Зінаїда Мірна...

– *Однією зі славних сторінок історії Союзу Українок Америки є допомога жертвам політичних репресій в Україні. Пані Наталю, розкажіть бодай коротко про цей бік діяльності вашої організації.*

– Одночасно з постійною фінансовою допомогою США регулярно проводив акції протесту і вислав петиції і телеграми до американського уряду та Конгресу, європейських держав, Ліги Націй (пізніше Об'єднані Нації).

Після Другої світової війни США вислав до Європи тисячі фунтів одягу та харчів і поважну суму грошей для «переміщених осіб», допомагав укра-

«Ми почали з любові до України»

і Сольвейг Халлквіст, дружина посла Швеції в Україні, аташе з питань преси, культури, інформації, на моє запитання, якої вона думки про українських жінок, звернула увагу на те, що вони мають дуже високий професійний рівень і на відміну від чоловіків, котрі часто прагнуть продемонструвати своє службове становище, жінки просто працюють.

Таку задовгу прелюдію до нашої з пані Наталею Даниленко розмови я дозволила собі тут не випадково. Заступниця голови Світової Федерації Українських Жіночих Організацій і заступниця голови Союзу Українок Америки, вона, видалося мені, вміє швидше добре робити свою справу, аніж хвалитися звершенням. Спілкуючись із цією гарною, впевненою в собі, інтелігентною жінкою, я відчула, що вона більше переймається нашими економічними негараздами й церковними чварами, нашим невмінням дати собі раду по чотирьох роках незалежності, можливістю видати наукову розвідку про українські курені Холмщини і Підляшшя, аніж прагне створити про себе якнайкраще враження переліком звершених справ.

І все ж, із нашої недовгої бесіди постала панорама багаторічної копіткої праці українських жінок поза Батьківщиною, спрямованої на збереження національної гідності, традицій і звичаїв, на розвиток освіти, культури, а також на ширення світом правди про бездержавний народ у самому центрі Європи, який попри все вистояв і здобув-таки свою незалежність.

– *Пані Наталю, наскільки мені відомо, Союз Українок Америки цього року відзначає своє 70-річчя. Нашим читачам було б цікаво зазирнути углиб історії й дізнатися, як постала ця організація, з якою метою консолідувала вона жінок.*

– Союз Українок Америки постав 1925 року з об'єднанням п'яти

данія організації. Тепер США об'єднує понад 110 відділів у різних штатах США і багато вільних членок. Територіально зближені відділи гуртуються в дев'яти округах.

– *А якими засадами керувалися жінки, згуртовуючись задля того, щоб зберегти своє українство далеко від рідної землі?*

– Засадами християнської етики, релігійної толерантності, політичної надпартійності, ідеалами рівності та свободи. Вони залишилися незмінними й до сьогодні. А що стосується конкретних ділянок роботи, то їх можна визначити так: культурна, допомогова, освітня, виховна, а також співучасть у заходах української громади та співпраця з українськими, американськими та міжнародними жіночими організаціями. Ось лише кілька прикладів. У 1930 році, коли надійшла звістка про репресії щодо українського населення в Галичині з боку польських властей, було подано фінансову допомогу жертвам «паціфікації» і надіслано протест Союзу Українок Америки до Ліги Націй у Женеві. Того ж року було створено Комітет допомоги голодуючим в Україні, 1939-го надіслано кошти до Жіночого Союзу у Празі на користь утікачів із Карпатської України.

Підтримували матеріально також родини політичних в'язнів, допомагали виховним, освітнім організаціям у Галичині, жертвували на виховні, громадські й церковні цілі.

– *Тобто події в Україні, зокрема в Західній, визначали й діяльність США?*

– Так. До Другої світової війни Союз Українок Америки підтримував щонайтісніший зв'язок із централею Союзу Українок у Галичині та Українським Жіночим Союзом у Празі, який у 1934 році взяв участь у Світовому Жіночому Конгресі у Станіславі, а 1937-го став членом Всесвітнього Союзу Українок. Душею нашої організації, її натхненниками були такі визначні громадські діячки,

їнням у переселенні та влаштуванні на працю. Цю допомогу завершено створенням фонду «Мати і дитина», що дало змогу переселити до США вдів із дітьми та самотніх жінок. Опікувалися садочками і школами українознавства в Німеччині, Австрії, Бельгії, а також не полишали харитативної праці – особливо в Південній Америці та Європі.

Із приїздом до Америки Надії Світлиної поглибилися наші уявлення про дисидентів в Україні, й відповідно розширилася допомога їм.

– *Пані Наталю, очевидно, для збереження свого українства, традицій і звичаїв нашим співвітчизницям, що волею долі опинилися за океаном, довелося проводити й значну освітньо-культурницьку роботу?*

– Це справді так. Культурницька програма США багатогранна: це святкові сходи на пошану визначних діячів України, аматорські вистави, концерти, літературні вечори, мистецькі виставки, а також наукові конференції. Славною сторінкою нашої діяльності є побудова пам'ятника Лесі Українці в Клівленді (Огайо). США також заснував 1976 року Український музей у Нью-Йорку – ми якраз маємо більшу частину голосів у його управі, а сам музей анотований у переліку музеїв міста. Саме він випустив найбільше довідників про українську еміграцію, наших національних митців тощо. Нині ми збираємо кошти на нове приміщення, де можна буде гідно репрезентувати українську культуру на американському континенті, адже кількість експонатів постійно зростає.

США запровадив також стипендії неможливим дітям і молоді в Південній Америці та Європі, пожертви на які складають спонсори зі США, Канади та Австралії. Ми щорічно маємо від 800 до 1000 стипендіатів, зокрема з Південної Америки, Аргентини, Бразилії, України та Польщі.

Спонукає до діяльності й фонд на нагороди за наукові та літературні

праці, заснований при СУА Лесею та Петром Ковалевими зі Швейцарії. А 1980-го постав фонд зі спадщини Єви Сташків на стипендії для членок СУА, що студіюють предмети з галузі українознавства.

— Наскільки мені відомо, Союз Українок Америки займається й видавничою діяльністю...

— Так, від 1944 року СУА видає єдиний в Америці жіночий журнал «Наше життя», який читають українці в усіх кутках світу. У різний час очолювали його Клавдія Олесницька, Олена Лотоцька, Лідія Бурачинська, Уляна Любич, Ольга Лісківська, а нині — Ірина Чабан. Окрім того, видаємо підручники, художні твори, казки для дітей, альбоми, зокрема

історичного одягу та вишивки. Скажімо, напередодні 100-річчя жіночого руху Союз Українок Америки видав альманах «Перший вінок», збірник поезій й прози авторів-жінок, пізніше випущено збірку віршів Наталі Лівичко-Холодної. А ось зусиллями Світової Федерації Українських Жіночих Організацій 1992 року вийшла книжка «Український народний одяг» українською та англійською мовами, яку ми маємо для презентів і яка здобула визнання як в Україні, так і в англо-мовній Америці.

— Діяльність Союзу Українок Америки помітна й на міжнародному рівні. Й кому, як не Вам, пані Наталю, про це судити, оскільки Ви є також заступницею голови Світової Федерації Українських Жіночих Організацій.

— Союз Українок Америки 1948 року став співзасновником Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, конгрес якого відбувся у Філадельфії. Членами її стали українські організації США та Південної Америки, Канади, Західної Європи й Австралії. Від того ж самого року СУА є членом Генеральної Федерації Жіночих Клубів, а від 1952 року — членом Національної Ради Жінок США.

Союз Українок Америки брав участь у багатьох міжнародних жіночих форумах, є учасником ІУ Всесвітньої конференції жінок «Дії в інтересах рівності, розвитку й миру», яка відбулася в Пекіні у вересні цього року, як і жіночі організації України, яким я бажаю, щоб їхній голос було

почуто з тамтешньої трибуни.

— А що б Ви ще побажали нашим жінкам?

— Жінки України повинні активніше заявляти про себе в громадському житті, зокрема в політиці. Адже вони є не тільки більшою частиною нашої спільноти, а й значним інтелектом нації. І я бажаю їм мудрості, наполегливості у розбудові власного життя і майбутнього їхніх дітей. А ми в діаспорі будемо співпрацювати для загального добра, як це було й досі.

Розмову вела

Людмила Тарнашинська,
письменниця

05.10.1995 р. «Літературна Україна»,
м. Київ

Незвичайна місія

На круглому столі «Поезія Ліни Костенко в часах перехідних і вічних», що відбувся в Національному університеті «Києво-Могилянська академія» 18 березня 2005 року, в переддень ювілею Ліни Костенко, призвище Наталі Даниленко прозвучало двічі в контексті: Євген Маланюк — Ліна Костенко. Один раз у виступі Леоніда Куценка, професора Кіровоградського педагогічного університету, другий — у виступі Ліни Костенко. До речі, на це свято завітала й Наталя Даниленко, яка в цей час перебувала в Києві і зупинялася в найближчих друзів та сусідів Ліни Васильовни — Євгена Поповича та Ольги Сенюк.

Дві визначні Особистості спілкувалися на різних континентах через

На світлинах:
учасниці конференції «Жіночий рух в Україні» (зліва направо) Оксана Тупик, Ліля Ганюкова, Тетяна Стаднюк, Наталя Даниленко, д-р Валентина Борисенко, Оксана Мацько, Марина Гримич;

учасниці презентації книги «Українки в історії» Ніна Матвієнко, Наталя Даниленко, Катерина Ющенко, Марта Хом'як-Богачевська.

1–2 вересня 2000 року в Національному університеті «Києво-Могилянська академія» відбулася Міжнародна науково-практична конференція «Український жіночий рух і процеси державотворення», організаторами якої, окрім НаУКМА, стали Київський національний університет імені Т. Шевченка, Національна рада жінок України, Інформаційний центр громадських жіночих організацій України й діаспори та Всеукраїнське жіноче товариство імені Олени Теліги.

Ініціатором і спонсором цього представницького форуму стала відома громадська діячка в Україні й діаспорі Наталя Даниленко.

У конференції взяли участь більше 80 учасників, зокрема історики, економісти, мовознавці, політологи, письменники, релігієзнавці, медики, екологи, демографи, представники громадських організацій, народні депутати України, гості зі США, Канади, Росії.

пані Наталю. Виконувати таку місію випадає лише Обраним. Два фрагменти виступів на круглому столі засвідчують це.

Отже, Леонід Куценко:

— Крізь призму останнього я цілком довіряю переказу, який чув із перших уст у містечку Маут Лауреал, що поблизу Філадельфії, від шанованої пані Наталії Даниленко. 1967 року Товариство інженерів Філадельфії запросило поета на творчий вечір. Зупинявся Маланюк у родині Даниленків. За розмовою з'ясувалося, що його господарі мають намір відвідати Київ. Ось тут і попросив письменник пані Наталію обов'язково знайти в Києві Ліну Костенко, стати перед нею на коліна і сказати, що то перед нею стоїть поет Євген Маланюк, який таким чином вітає її як найвидатнішу українську поетесу.

Ліна Костенко:

— Це теж безкінечно сумна історія. Я не знала, що Маланюк мене знає. І коли сюди приїздив Вольфрам Бургарт, син Юрія Клена, то я по секрету передала привіт Євгену Маланюку, — тоді, коли ім'я Маланюка не можна було вимовляти. Але я знала його рядки про те, що коли немає вождів, то народжуються поети й пророки... І який же був мій подив, коли в Америці до мене підійшла Наталя Даниленко і передала мені привіт... від Маланюка — букет із дивного квіткою, яка називається «райська птиця із Гаваїв». І так от вийшло, складно: Маланюк, виявляється, мене знав, а його знала, і після його смерті, через багато років, я отримала цю райську птицю... Потім я відвідала його могилу, у мене є фото.

Не наважуюся щось додати до цих слів.

Таїсія Шаповаленко.

Подаючи до друку на пошану п. Наталі Даниленко три свої публікації про неї (аби показати її особистість повніше і зусібч), хочу додати до них коротке вступне слово. Знаю п. Наталю з 1995 року – саме з тієї зустрічі в «Літературній Україні», де я колись працювала, коли вона й розповіла про свою громадську роботу. Далі довелося побувати з нею в різних містах і побачити її в різних ситуаціях: на зібраннях жіночих організацій, «круг-

членів редколегії та авторів вагомого в культурному житті України видання «Українки в історії» («Либідь», 2004) – це була її заповітна мрія. Взагалі, як я якось у розмові сказала п. Наталі, вона – людина, щаслива тим, що всі її задуми, цікаві ідеї, мрії, «вистояні» на філадельфійському кліматі, збуваються в Україні. Це – людина реалізованих мрій. Вона дуже швидко, впевнено й органічно інтегрувалася в українське суспільство завдяки своїй

пам'яті яких, вона, власне, і творить добрі справи, хоч чула те з її вуст не один раз і завжди переїмалася світлим смутком від того, як вона свято береже пам'ять про своїх рідних.

Але один епізод – дуже показовий має тут бути відтвореним. Це було у вересні 2001 року, коли в Луцьку (а

Під знаком Божої благодаті. Людина шляхетної вдачі

Наукова бібліотека Національного університету «Києво-Могилянська академія» приєднується до найтепліших привітань та побажань, що лунають нині з п'яти континентів із нагоди Вашого славного Ювілею!

Вітаємо Вас, дорога наша пані Наталю! Ви, як справжня Берегиня, своєю невтомною, копійкою працею, активною громадянською позицією завжди дбаєте про процвітання України, її історії та культури, піклуєтесь про конкретні життєві потреби людей, яким так потрібна Ваша кваліфікована допомога. Особлива подяка, за душевне тепло і любов, які Ви даруєте людям, за Ваші справи, спрямовані на те, щоб світ врешті став лагідним і прекрасним!

Від усього серця зичимо Вам міцного здоров'я, щастя, радості, успіхів, добробуту і здійснення всіх Ваших мрій і бажань!

**З повагою Тетяна Ярошенко та всі мої колеги-бібліотекарі
Національного університету «Києво-Могилянська академія»**

лих» столах і наукових конференціях, зокрема, в Києві, Луцьку, Острозі, Олешні тощо.

На гостині в її будиночку біля Філадельфії, куди вона люб'язно запросила мене 1996 року після ХУ Міжнародної Конференції з Української проблематики в Урбані-Шампейні і в моїй власній скромній оселі, в Острозькій Академії і в оселях її філадельфійських друзів, в кав'ярні і на презентації в Києві моєї монографії «Художня галактика Валерія Шевчука. Постать українського сучасного письменника на тлі західно-європейської літератури», яка побачила світ 2001 року завдяки фінансовій підтримці Наталії та Івана Даниленків.

Пригадую ту нашу побіжну розмову перед тим (шукати спонсорів і просяти гроші в п. Наталі, яку я вже добре знала й часто спілкувалася з нею, мені було не зручно). Єдиним її питанням-аргументом був один: а це допоможе Вам у роботі? Таким чином – підтримати людину на рівні її ділової самореалізації – «спрацьовує» в п. Наталі жіноча солідарність.

Думаю, що цією справою вона може бути вдоволеною: монографія дуже популярна серед літературознавців – викладачів, студентів, аспірантів, а за рейтингом цитування займає чи не перше місце з-поміж праць наших співробітників Відділу української літератури ХХ століття Інституту літератури імені Т. Шевченка НАН України.

Пані Наталя загітувала мене й до

особливий «по-даниленківськи» ненав'язливий і притягальний комунікативності, і відіграє в його соціокультурному просторі неабияку роль.

А ще вона – шляхетна й мудра людина – і про це теж варто сказати окремо. Я знаю багатьох людей у так званій діаспорі, але мало хто може зрівнятися з нею в толерантності, повазі до людини, виваженості в оцінках, судженнях і ставленні. Через те для мене п. Наталя – особлива, окремішня. Вона вміє кожного вислухати й скласти про кожного власну думку, незалежну від думок інших. Вміє поцінувати за розум, інтелект, працьовитість, наполегливість, допомогти, не принизивши. Стримана в оцінках, коментарях, вона все помічає й осмислює, не дозволяючи собі осуду; не щедра на компліменти, але любить і шанує всіх, вирізняючи і підтримуючи тих, хто їй ближчий за світосприйняттям. Не терпить пихатості, зверхності однієї людини до іншої, навіть якщо ця перша людина – геній. Для неї всі люди рівні, самоцінні й гідні поваги й толерування.

Зізнаюся, в неї є чому повчитися: самоповаги, наполегливості, впевненості, неметушливості. А ще вона ніколи не скаржиться на вік із усіма його обтяжливими моментами – мудро сприймає кожний дарований Долею день і поспішає творити добро. Мені шкода, що я не можу в деталях переповісти її важкі перші емігрантські роки-випробування, її світлі спогади про волинян – дідуса та бабусю, заради

перед цим в Острозі) відбувалася ініційована й фінансована п. Наталею наукова конференція «Духовна культура українців на етнічних західних землях упродовж віків». У ті дні відбулося незабутнє відвідання Музею Волинської ікони, де ми – учасники конференції – були чи не першими «глядачами» Чудотворної ікони Холмської Богородиці XI–XII століття, яка чудом повернена Україні, тоді ще перебувала в стадії реставрації. Ті кілька годин, що ми перебували в силовому полі чудодійної енергетики цієї незвичайної ікони, сповнювали енергію роздумами, силою.

Я знала, що побачити цю ікону було найзаповітнішою мрією п. Наталі (адже її улюблено-вистраждана лакуна – це тема Холмщини і Підляшшя, наукове видання, яке вона теж ініціювала, фінансувала й реалізувала (читайте про це: Наталя Даниленко. Українська святиня // Наше життя // Our life- грудень 2001. С.2–3) разом із доктором історичних наук Валентиною Борисенко.

Пані Наталя сиділа освітлена, зосереджена, вся в своїх потаємних думках – у мовчазній розмові з Богоматір'ю. Тихесенько, аби не порушити її особливий стан – я сама пережила тоді незабутні враження-вічуття, – я підійшла до п. Наталі й стиха промовила: «Це Вам Бог послав дарунок у день Вашого янгола».

Пані Наталя тільки тихесенько зойкнула – вона не знала, що той день був днем її янгола.

Хіба це не знак згори, що Бог і Доля люблять п. Наталю?

Тож і ми теж любимо Вас, Пані Наталю – Ви цього варті! З роси і води Вам! Многіє літа!

Людмила Тарнашинська,
доктор філософії Українського
Вільного Університету,
кандидат філологічних наук,
старший науковий співробітник
Інституту літератури ім.Т.Г.Шевченка
НАН України,
письменниця

«У Вселюдським житті тільки той народ і бере перемогу, який має найкращу школу», – такі слова викарбовано на меморіальній дошці Софії Русової на стіні Олешнянської середньої школи її імені. І належать вони цій видатній громадській діячці, вченому, педагогові, котра 1937 року в автобіографії «Мої спомини» писала: «Я завжди вірила, що набуті знання і культура допоможуть народові стати вільним і досягнути кращого майбутнього».

Лише ставши вільним, народ зумів повернути ім'я Софії Русової. Народ,

Такому народові, який не має своєї школи й не дбає про неї, призначені економічні злидні й культурна смерть. Ось через що сучасним гаслом усякого свідомого українця мусить бути завдання: рідна школа на Вкраїні.

Софія Русова

Дорога до Софії Русової

чийми національними проблемами переймалася, заради кращого майбутнього якого жила й працювала ця жінка, не будучи, власне, українкою. Мати її Ганна Жерве – французького походження, батько Федір Федорович Ліндфорс – шведського. Сама ж Софія Русова, пов'язавши особисте життя з Олександром Русовим, постановила собі: «...все мое життя буду працювати для українського – так дуже любого мені народу». За громадську діяльність їх обох переслідував російський уряд. Брили вони активну участь у революційному, громадсько-культурному русі в час державницького відродження України в 1917–1918 роках.

У період УНР Софія Русова очолювала відділ дошкільної та позашкільної освіти Міністерства освіти, була головою Української національної жіночої ради. На еміграції викладала в Українському педагогічному інституті імені М. Драгоманова у Празі, де й похована 1940 року.

Саме там, у Празі, дорогою з Америки в Україну, й зупинилися вклонитися могили цієї славної жінки заступник голови Світової Федерації Українських Жіночих організацій (МФУЖО) Наталія Даниленко та член управи 90 відділу Союзу українок Америки Віра Кліш. А вже звідти дорога їхня пролягла на батьківщину Русової – в село Олешню на Чернігівщині, де є ще батьківська садиба, могили батьків у капличці, збудованій Федором Ліндфорсом, і де з нагоди 135-річчя видатної діячки жіночого руху, яке гідно святкувалося 1991 року, встановлено відтворену художником Денисенком ікону Смоленської Божої Матері. Тоді ж біля каплички і церкви було встановлено пам'ятний знак, на якому викарбовано такі рядки: «Світло душі твоєї засяло в рідній Олешні і світить всій

Україні в її невинному поступі до волі, до відродження».

А музей Софії Русової – в середній школі, що носить її ім'я. Тут зусиллями педагогів-ентузіастів зібрано численні документи, матеріали, знімки, публікації, що відтворюють життєвий і творчий шлях цієї неординарної жінки, яка поклала на вівтар народу і хист свій, і знання, і сили, по суті, зрікшись не тільки багатства, а й заповітної мрії серйозно займатися музикою.

Отримавши на своє весілля один-єдиний подарунок – рапсодію Миколи

Лисенка «Золоті ключі», Софія Русова мовби отримала з рук славного українця символічний код розуміння як заповіді національного поступу, так і власного свого покликання: «Велике слово – школа! Це скарб найкращий кожного народу. Це ключ золотий, що розмикає пута невідомості, це шлях до волі, до науки...»

Власне, саме сюди, до школи, і приїхали гості з Філадельфії, де перед тим було проведено імпрезу, присвячену Софії Русовій. Приїхали тому лише, щоб походити стежками, якими ходила Софія Русова, подихати пахощами травневого зела, «зачерпнути» душами встояного поліського спокою, й не тому навіть (хоч і тому теж), що того, хто хоч раз побував у цьому мальовничому куточку України, тягне сюди ще й ще.

Приїхали вони сюди з благородною місією – вручити засновані родичами Софії Русової – онучкою Ніною Михалевич та правнучкою Ольгою Рудакевич, котрі мешкають у США, стипендії здібним учням із незаможних родин.

Уважно слухали хлопчики та дівчата проникливу розповідь п. Віри Кліш про постать Софії Русової, чий «Спогади» вона назвала переконливим і вельми цікавим «посібником» для вивчення історії України – рівно ж як і живим документом непересічної людської долі.

Здається, ніхто краще, ніж ці наші далекі співвітчизниці, закинуті вітрами історії за океан, не може збагнути всієї трагедії цієї патріотки української землі, змушеної волею долі жити й працювати на еміграції.

Тому, власне, саме п. Наталя Даниленко мала право на слова, звернені до школярів: можна втратити все – дім, майно, родину, не можна лише відібрати в людини її любов до Батьківщини і її знань – того, що віч-

но носить вона з собою в чужих світах. Тож заклик до дітей навчатися, набиратися мудрості прозвучав як заповіт самої Софії Русової, котра найбільшим скарбом вважала саме школу.

А потім директор школи Петро Григорович Куліш назвав імена дванадцятиох щасливчиків: їм поважні гості вручили пам'ятні буклети й грошову винагороду, а Раїса Решетнюк, артистка обласної філармонії, голова Чернігівського відділу Союзу Українок, заступник голови Чернігівської організації Суспільної служби України долучила й свої теплі привітання та подарунки.

Велика ентузіастка відродження імен видатних чернігівців Софії Русової та Григорія Вашенка, натхнена прикладом прикарпатців, котрі пошанували пам'ять про Наталю Кобринську встановленням їй пам'ятника, Раїса Решетнюк виступила з пропозицією встановити на центральній вулиці Чернігова пам'ятник Софії Русовій (проект його належить скульптору В.Дубовому), а тим часом її зусиллями відбудовується споруда, де буде відкрито світлицю імені С. Русової – своєрідний просвітницько-культурний жіночий центр. Почини, безперечно, заслуговують (і потребують!) підтримки місцевої влади.

«...Ми мусимо свідомо носити ім'я українців. Знати всі скарби, що збережені в українській землі. В цій праці нова школа мусить об'єднати учнів і учителів. Потроху, цеглину за цеглиною, збудуємо ми таку школу, котра б справді вся була пройнята національним свідомим натхненням...», – писала Софія Русова.

Перші цеглини в ту будову закладала сама Русова. А вивершувати цей «догобуд» належить нам з вами – уже в нинішньому часі.

Коли ж дивишся на славних поліських дітей, які живуть і навчаються в цьому заторкненому стронці краї, слухаєш учительок, котрі цілий рік працюють безоплатно, ховаючи у святковий день в глибині очей гіркоту од того, що їх, власне, покинуто напризволяще, думаєш про те, що та національно свідомою школою такою буде збудована. Але хіба її фундамент має триматися тільки на свідомому натхненні та альтруїстичному ентузіазмі вчителів, прагненні до знань учнів та на добродійництві наших далеких співвітчизників?

А де ж наша Українська держава? Де ті державницькі «ключі золоті», що розімкнуть, нарешті, зачароване коло проблем українського шкільництва?

Людмила Тарнашинська

27.08.1998 р.

«Літературна Україна», м. Київ –
Чернігів – Олешня – Київ

3 листів

Шановна пані Наталіє!

Щиро вітаю Вас з ювілеєм! Бажаю сили, наснаги, вдачі! Нехай збуваються всі Ваші мрії, задуми, сподівання! Нехай все найкраще, що є на Землі, Ваша доля подарує Вам!

Хай щастить Вам у Вашій праці!

Із найщирішими побажаннями
Фоменко Вікторія,
студентка ФПвН-3

Шановна пані Наталію!

Переді мною невеличка книжечка: видання першої лекції Ліни Костенко в Києво-Могилянській академії. На обкладинці фото присутніх на цій визначній події, серед них і Ви. Також пригадується мені остання зустріч із Вами на ювілейному вечорі Ліни Костенко. Як і тоді, знов і знов дякую Вам за все, що Ви робите для мене і таких як я!

Вітаю Вас із днем народження! Хай все те щастя і доброта, яку даєте іншим, вертається до вас сторицею! Бажаю Вам здоров'я, щастя, Божої благодаті і здійснення всіх мрій!

З повагою
Юрій Машталір,
студент природничого факультету

Шановна пані Наталіє!

Я хочу щиро подякувати Вам за ту допомогу, яку надав мені Ваш фонд. Іноді дуже важко визнати своє безсилля, коли ти не можеш зарадити собі, є проблеми в сім'ї, коли гроші мають вирішальне значення. Так сталося, що і мою сім'ю торкнулися неприємності, і все різко змінилося. Не буду описувати деталі, скажу лиш одне: «Дякую за те, що у скрутний час надали допомогу».

Хочу привітати Вас із особистим святом! І побажати здоров'я, злагоди і добра.

Щиро Ваша
Дарина Ващенко

Вельмишановна пані!

У світі люди бувають різні: є люди, які просто існують, є люди, які існують на Землі наче сірі мишки, а є люди, в душах яких є сяйво позитивної енергії та радості. Ви – саме такого типу людина, адже Ваша життєрадісність допомагає багатьом повірити у свої

сили та передає людям, котрі Вас оточують, частинку того позитивного заряду. Тому в цей день мені хочеться побажати Вам, перш за все, міцного здоров'я, щастя, радості від життя, побажати завжди зігрівати наші серця своєю любов'ю. Адже справжнє багатство на Землі – це люди.

З глибокою повагою до Вас
Греб Марко

Доброго здоров'я, шановна пані Наталіє! Із найщирішими побажаннями і вітаннями звертається до Вас студентка Національного університету «Києво-Могилянська академія» Соловей Олександра.

На Вашу долю припало нелегке випробування – жити на чужині, але я впевнена, що своїм серцем та душею Ви завжди тут, на нашій Батьківщині – сьогодні вже незалежній Україні!

Пані Наталіє, найперше прийміть мої вітання на честь Вашого Дня народження. Хочу побажати Вам на-

Слова, продиктовані серцем

самперед здоров'я, бо, як кажуть, буде здоров'я – буде все. Щастя Вам та всіляких гараздів!

Інколи кажуть, що янголів не буває, але це не так. Просто іноді ми їх не бачимо і називаємо мріями, інколи ж у них просто немає крилець, і тоді вони просто наші ДРУЗІ. Спасибі Вам за те, що Ви є!!!

З великою шаною та повагою
Олександра Соловей

Шановна пані Наталію!

Перш за все, хочемо привітати Вас із днем народження. Бажаємо, щоб усі Ваші бажання здійснилися, а всі Ваші плани втілювалися в життя. Бажаємо найміцнішого здоров'я, адже здоров'я – це найважливіша річ. Одним словом, Бажаємо всього найкращого!

Хочемо також подякувати за доброчесність та допомогу, тому що ми дійсно її потребуємо. Ми багато чули про Ваше меценатство в Україні. Ми захоплюємося Вами як людиною, котра, досягши чогось у житті, не забуває про інших. Це дуже важливо у наші часи.

Щиро Ваші
Ольга та Олександр
Проскуровські

Дорога моя, надзвичайно близька мені пані Наталіє! Ось уже який рік я із вдячністю думаю про Вас. Чесно кажучи, Ви є для мене еталоном людяності, доброти, сердечності. Коли мені важко або коли щось у мене негаразд – намагаюся згадувати про Вашу турботу. Неодмінно згадую нашу останню зустріч, пані Наталіє.

Пам'ятаю, я все дивувався, як така високопоставлена людина як Ви зуміла в серці пронести стільки любові. Думаю, таке невпинне прагнення творити добро називається милосер-

дям. Воно притаманне лише найдостойнішим із людей.

Сьогодні я маю можливість хоч трохи віддячити Вам. Сказати слова, які продиктовані моїм серцем: Пані Наталіє, у Ваш ювілей хочеться побажати Вам родинного щастя, величезного здоров'я, довгих-довгих років життя. Адже Ви стільки зможете ще зробити для людей, протягнути руку допомоги тим, кому вона дуже потрібна.

Доземний уклін Вам, нехай Бог благословить Вас і Вашу родину.

Із повагою
Мацера Олександр

Одного світлого робочого дня двері нашого відділу відчинилися і вийшла чарівна жінка, елегантно вдягнена із вишуканими манерами. Повітря наповнилося ароматом її парфумів, я була вражена шармом цієї жінки. Але я була ще більше здивована, коли вона почала говорити. В неї була здатність одразу привертати увагу присутніх до предмета її розмови.

Це була моя перша зустріч із пані

Наталією Даниленко. Я вже знала, що вона та її чоловік щороку надають кошти на безкоштовні обіди для студентів нашої академії, які є сиротами або інвалідами. Так вони не тільки допомагають матеріально студентам, а й роблять свій внесок у духовне виховання нашої української молоді своїм високоморальним прикладом.

Незважаючи на те, що більшу частину свого життя пані Наталія провела у Сполучених Штатах, вона душею перебуває завжди тут, в Україні, разом із нами. Її турбує все, що відбувається в нашій країні. Можна сказати, що в душі вона є громадянкою України, бо вона мріє про світле майбутнє, наше українське світле майбутнє.

Наталія Бондаренко,
консультант психолого-медико-педагогічної служби.

Шановна пані Наталіє!

Щиро приєднуємося до вітань і побажань, що були висловлені з нагоди вашого ювілею. Бажаємо Вам і надалі бути для всіх джерелом натхнення і взірцем людяності. У вашій особі дякуємо всім, хто допомагає Академії.

Студентська колегія НаУКМА
Наталія Лотоцька, ФПвН-2;
Василь Васильчук, МП-1;
Сергій Одарич, ФСНСТ -2;
Андрій Вальчишин, ФСНСТ -2;
Олександр Брикульський, ФСНСТ -4;
Ігор Легкодимов, ФСНСТ -2;
Віктор Гречин, ФЕН-2

Наталія Даниленко за фахом хімік-фармацевт, нині пенсіонерка, але її велике захоплення – народне мистецтво, література, етнокультура, традиції. Вона зустрічалася з Уласом Самчуком, Євгеном Маланюком, Людмилою Морозовою та багатьма іншими Осистостями. Серед її приятелів – відомі літературознавці Петро Одарченко, Микола Жулинський, В'ячеслав Брюховецький, лікар Ольга Богомолець, співачка Ніна Матвієнко.

Найбільше місце в її серці займає Україна, турбота про майбутнє, про молодь. Уже багато років поспіль Наталя щороку приїжджає в Україну, де має багато різних проектів, які ініціює та підтримує фінансово. Це, насамперед, видавничі справи. Саме так ми випадково познайомилися в 1993 році, коли я написала рецензію на

Ялту, де Наталя від Союзу Українок Америки допомагала музеєві Лесі Українки, музей-садибу Івана Франка у с. Налусевичах, де Наталя відразу ж взялася допомагати фінансово виготовити фотоілюстративний матеріал для виставки.

З роси і води! Золота осінь Наталії Даниленко

видання «Український народний одяг» (Торонто-Філадельфія, 1992), в організації якого брала участь і Наталя. Тоді вона переймалася сміливою і малореальною на той час ідеєю книги про українців Холмщини і Підляшшя.

Початок задуму ми здійснювали з нею вдвох, подорожуючи по Підляшші, Холмщині, де знайшли не тільки чимало архівного матеріалу, а й познайомилися з багатьма цікавими людьми, вченими. Завдяки авторському колективові та фінансовій підтримці подружжя Даниленків 1997 року світ побачила історико-етнографічна монографія «Холмщина і Підляшшя», яка мала численні позитивні відгуки вчених, переселенців-холмщан, підляшшан. На Волині цю книгу бережуть і читають гуртом переселенці з тих земель, збираючись у когось у хаті. Обговорюють, згадують, співають і плачуть. Може це і є найвища оцінка спільної нашої праці?

З допомогою Наталії вийшов посібник для студентів «Традиції і життєдіяльність етносу на матеріалах святково-обрядової культури українців» (Київ, 2000), відбулися дві міжнародні конференції «Український жіночий рух і процеси державотворення» (Київ, 2000), «Духовна культура Українців на етнічних західних землях упродовж віків» (Луцьк, 2001), було опубліковано кілька чисел наукового збірника «Етнічна історія народів Європи» (№7, 2000; №11, 2001; №15, 2003).

Вінцем друкованої співпраці стала книга «Українки в історії», яка нещодавно вийшла у видавництві «Либідь» і вже отримала схвальні відгуки та зацікавлення.

А ще за дванадцять років нашого знайомства ми дуже багато подорожували Україною. Відвідали м.

Неодноразово ми відвідували Національний університет «Острозька академія» в м. Острозі Рівненської області. Наталя Даниленко тут є ініціатором і фундатором чотирьох конкурсів на кращі студентські роботи, присвячені різним темам історії та проблемам сьогодення.

У 2004 році студенти подали на конкурс свої дослідження про голодомор 1932–1933 років в Україні. Переможці були нагороджені дипломами та преміями від фундаторки конкурсу Наталії Даниленко.

Цьогорічний конкурс на тему: «Шанувати минуле – будувати майбутнє» відбувся 19 квітня в Національному університеті «Острозька академія», де студенти отримали нагороди від ректора Ігоря Пасічника і від Наталії Даниленко.

Вже стало традицією, що Наталя для переможців влаштовує солодку вечерю, де у дружніх розмовах зі студентами народжуються нові ідеї.

Із приходом золотої осені хочеться побажати Наталії Даниленко тепла від усіх, кого вона привітала своєю увагою, підтримала словом, допомогла.

Зичимо Наталії здоров'я, довголіття, бадьорості, енергії на здійснення нових ідей, добрих справ, багато квітів та сонячних днів. Хай не поспішає зима, а осінь буде довгою й теплою. Хай ведеться в усьому!

З роси й з води!

Валентина Борисенко,
доктор історичних наук,

професор

Київського національного
університету імені Т. Г. Шевченка

На світліні:
Наталя Даниленко

За бажанням меценатів п.п. Наталії та Івана Даниленків, а також п. Лідії Київ, дія проекту «Безкоштовні обіди» спрямована на допомогу сиротам, інвалідам та студентам із малозабезпечених родин, які завдяки цьому отримали можливість раз на день щоденно мати повноцінне харчування.

Особисте спілкування зі студентами дає підстави стверджувати, що така допомога для них дуже суттєва.

Крім піклування про фізичне здоров'я студентів, п. Наталя радо з ними спілкується, непомітно встановлюючи в особистій бесіді безпосередній, теплий, сердечний контакт. Щирість, відвертість і абсолютна сучасність її поглядів на історію та сьогодення, робить ці зустрічі незабутніми як для студентів, так і для всіх, кому щастить бути на них.

Особисто ми спілкувалися з п. Наталією, на жаль, ніколи ще не було достатньо тривалим. Але і цього було досить, щоб зрозуміти, що мені поталанило зустріти на своєму життєвому шляху особистість, яка своїм життям і діяльністю віддано служить Богу, повсякчас допомагаючи людям, нічого не бажаючи взамін, а просто зробивши це способом свого життя.

Дякую Вам, пані Наталіє, за урок людяності, інтелігентності і благородства.

Щиро вітаю Вас із Днем народження, бажаючи здоров'я і сподіваючись на майбутні зустрічі.

Ірина Решегова,
співробітник деканату
з роботи зі студентами Києво-
Могилянської академії

Радо вітаємо Вас із днем народження! Прийміть нашу велику вдячність Вам та Вашій родині за доброту, щедрість, щирість почуттів, які Ви вільно даруєте тим, із ким вас зводить доля.

Студенти КМА

Боднарчук Іван Михайлович
МП-1 „Хімія”
Вавриш Вадим Володимирович
ФПрН-4
Василів Галина Богданівна
ФСНСТ-3
Вашенко Дарина Валеріївна
ФЕН-2
Граб Марко Олександрович
ФПВН-3
Єлісєєв Георгій Павлович
ФЕН-3
Зозуля Сергій Миколайович
ФПрН-4
Ковтонюк Павло Анатолійович
ФСНСТ-3
Колішук Тарас Михайлович
ФІ-2
Кольцов Михайло Олександрович
ФГН-4
Мацера Олександр Ігорович
МП-1 „Фізика”
Машталір Юрій Романович
ФПрН-2
Мельникова Нія Валентинівна
ФПрН-4
Мечиківська Ольга Володимирівна
ФЕН-3
Нечеса Віталій Володимирович
МПІ
Немов Юрій Анатолійович
ФПВН-1
Олефіренко Андрій Ігорович
МП-1 «Інформатика»
Підперигора Оксана Богданівна
ФІ-1
Пітенко Олена Іванівна
ФСНСТ-2

З архіву

Інформаційний центр.
вересень 1999 р.

До відома
Українським жіночим організаціям
України і діаспори

Вельмишановні Пані!

Особистими заходами родини Даниленків 2 вересня 1999 року відбулося в Києві в Києво-Могилянській Академії святкове відкриття Інформаційного центру Українських жіночих організацій України і діаспори.

Ідея постала, коли ми /професор Софі Хижняк і я/ відвідали в Сенека Фолс,

України та Українські організації діаспори.

Залю, /48 квадратних метрів/ плануємо використовувати як освітній центр, де будуть відбуватися конференції, круглі столи, семінари та зустрічі, не тільки для жіночих організацій, а й викладачів університету та студентів. На відкритті центру Президент Академії В'ячеслав Брюховецький зазначив: „Це має бути функціональна кімната, де робитиметься діло". Саме в цей день студентки Академії повідомили, що вони започаткували організацію ім. Гальшки Гулевичівни. Президент вірить, „що Академія є тим консолідуючим

Шановні пані Наталю та пане Іване.

Дякуємо за інформацію й радіємо, що і в Америці дуже активно підтримано цікавий конкурс, запропонований Вами.

Хочемо також повідомити Вас, що і в нас досить жваво пройшла інформація про конкурс у таких популярних газетах як „Літературна Україна" (за 28. XI. 96), „Українська газета" (за 19.XI. 96), „Хрещатик" (за 26.XI.96), журналі „Українська культура" (1-й номер за 97).

Плануються також передачі, пов'язані з конкурсом на радіо та телебаченні. Крім того, досить багато митців України звертаються до членів журі за додатковою інформацією щодо конкурсу.

З відстані часу. Мовою документів

у Нью-Йорк штаті, США - відомого на увесь світ „Гол оф фейм" / заля або будинок слави/.

У 1848 році в маленькому містечку жінки-пуританки почали домагатися своїх /людських/ прав. Тут збудовано два імпазанти будинки, в одному міститься бібліотека, другий - призначений для відвідувачів, що прагнуть познайомитися з історією американського жіночого руху. Ми мріяли, щоб і в Україні почати подібний проєкт.

Перші кроки вже зроблено. В Академії маємо кімнату, відповідні меблі /4 великі столи, 24 крісла, шафи для книжок/. Тепер діло за вами, шановні пані. Просимо, щоб управи жіночих організацій прислали свої видання: конгресові та конвенційні книги, журнали і книжки жінок письменниць, поеток і науковців. Кожна організація повинна мати картотеку з інформаціями про членство, структуру, мету і діяльність. Також короткий /на одну сторінку/ життєпис і світліну засновниці організації.

Жіночі організації в діаспорі мають значний успіх у цій ділянці. Згадаймо журнали: „Українка в Світі" - кварталник ССУ-ЖО, „Наше Життя" - видання Союзу Українок Америки, „Віра" - Об'єднання Українських Православних Сестричів, в Канаді: „Жіночий світ" - Організація Українок Канади, „Промінь" - Союз Українок Канади. Саме тепер, по обох боках океану, вийшли надзвичайно вартісні книжки: „Мілена Рудницька", „Олена Теліга", „Минуле заради майбутнього", „Жіночі студії в Україні", „Ми в історії".

Стіни кімнати прикрашені портретами: Гальшки Гулевичівни - фундаторки Києво-Могилянської академії, Раїни Могилянки, Марії Магдалини Мазепи, Катерини Скаржинської, Єлисавети Милорадович /праці Лариси Іванової/ та Марусі Бек /США/. Кімнату можуть використовувати членки Національної Ради Жінок

полем, що прямує до об'єднання суспільства, і жіночим організаціям буде тут легше знаходити спільну мову.

У відкритті центру взяли участь голови і членки багатьох жіночих, організацій та студентки, /пресове повідомлення НаУКМА/. Президент Академії проф. В'ячеслав Брюховецький, голови організацій, Ірина Сенник - вітали присутніх. Ірина Голубева - голова Національної Ради вела програму. Після концерту тріо „Золоті ключі", учасники відвідали залю Інформаційного центру. Атмосфера була надзвичайно товариська і весела...Ніна Матвієнко ще довго „диригувала" збірним хором.

Я щиро вдячна всім, що позитивно віднеслися до ідеї створення центру. Надзвичайно приємно було працювати з п. Наталею Шумковою /віцепрезидентом із розвитку НаУКМА/ і Вірою Балацькою, /керівником відділу залучення коштів/.

5 червні 2000 року плануємо посвячення Інформаційного центру, наукові конференції: молоді / студент-ток/, круглий стіл Українських жіночих організацій та святочний концерт. Сподіваюся, що участь візьмуть голови і членки організацій із діаспори.

Подумаймо, ... чи доцільним було б проголосити: 2000 рік - роком Жінки України?! Видання, журнали, інформацію про організацію, її засновницю, та визначних членок прошу висилати до Академії.

254070 м. Київ. Національний Університет „Києво-Могилянська академія", вул. Волоська 8/ 5, 4 корпус, 409 аудиторія.

п. Наталя Шумкова тел. /044/ 463-7112, факс /044/ 417-8215

Бажаю здоров'я, добробуту, родинних і громадських успіхів.

З пошаною
Наталя Даниленко

UKMA Library * Book

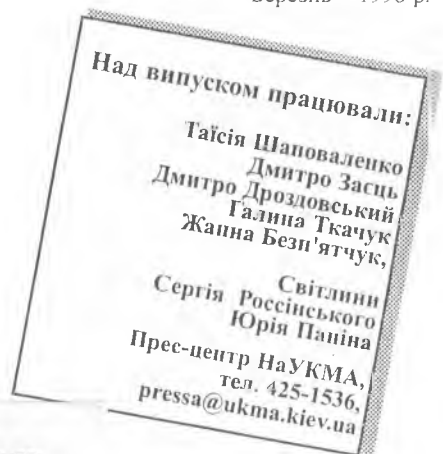
Готується взяти участь у конкурсі і студентка І-го курсу департаменту комп'ютерних технологій НаУКМА.

На засіданнях журі обговорено та визначено критерії відбору кращих творів. Є пропозиція, крім конкурсу, провести аукціон творів, які не попадуть до номінантів. Іде робота і з організації презентації відкритої виставки. Обговорюються терміни її проведення. Найближчим часом ми повідомимо Вас про дати проведення конкурсу та сценарій презентації і нагородження переможців.

Щодо зустрічі жіночих організацій Києва, я одержала згоду майже від усіх цих організацій. Нині думаємо над темою та формою цієї зустрічі, які б визначили її мету. Може, у Вас є пропозиції щодо цього питання?

Сподіваємось, що спільними зусиллями конкурс та зустріч будуть проведені на належному рівні і матимуть позитивний імпульс для майбутніх подібних акцій. Чекаємо від Вас новин, постараємось проінформувати про розвиток подій щодо організації та термінів конкурсу та зустрічі жіночих організацій Києва детально і точно в найближчий час. Президент В. Брюховецький вітає Вас і повідомляє, що планує бути в США з 7 по 19 квітня. Можливо, доведеться зустрітись.

З пошаною
Олена Замостян,
директор КМЦ НаУКМА
Березнь 1996 р.

0406037